

Pri ovčicah.

Kaj hočemo v mestu, v tem večnem ropotu in zadehlem zidovju, — je dejal profesor Dolščak, ko se je po štiridesetih letih poučevanja poslovil od šole.

„Tovariši — vrstniki so mi pomrli, ali pa so se poizgubili po koticah, da se odpočijejo od truda življenja; z mlajšimi, pa kaj bom starček? Drugega duha, drugačnih nazorov — ne umemo se.“

„Domov pojdem! V domači hiši pri bratovem sinu si uravnam stanovanje. Tako bo najbolj prav. Kjer sem začel življenje, naj ga pa še končam.“

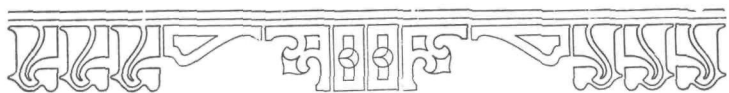
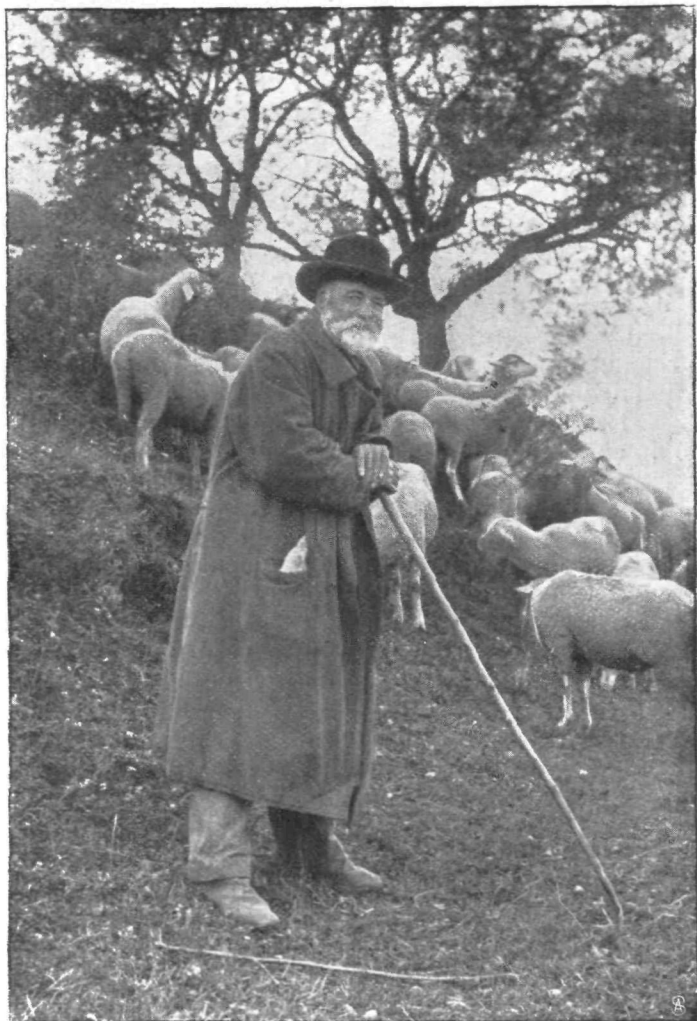
In res so prišli domov Dolšakov profesor. S seboj so pripeljali lepo mestno opravo, pa so jo razstavili po sobi. Lepo in prijazno bivališče so imeli. Na vrtu so si dali postaviti gosposko lopico, okrog nje napraviti gredice, pa so jih obsejali z raznovrstnim cvetličnim semenom, da je bilo veselje gledati. Tam v lopi so bili gospod profesor v gorkih dneh najrajši, pozimi so pa v sobi prebirali raznovrstne časopise in knjige. S tobakom so si delali kratek čas in z dimom so odganjali si muhe in druge nadležne žuželke, ki tako rade motijo v čitanje zatopljenega človeka. Mnogokrat so se pa tudi motali okrog svojih ljubih cvetic in kot železnični stroj puhali gost dim iz svoje pipe v njihove liste. Preganjali in morili so jim škodljivi mrčes.

Pa ne samo okrog doma si jih videl, ampak tudi drugod si lahko naletel na prijaznega gospoda. Vsak dan, ako je bilo vreme po tem, so se šli izprehajati. Obhodili in oblezli so vse kraje, ki so jih spominjali mladih dni.

„Tu smo se kdaj kopali; tam smo se igrali, — ej kje so oni časi?“ Pa so se zamislili in jo tolkli naprej.

„Tu sva se pa zvrnila, ko sem se peljal z bratom. Skoraj bi bila oba mrtva. Ej, ej — mladost!“

Vse, vse jim je prišlo na misel, kar se jim je pripetilo veselega ali žalega v mladih letih. Veliko veselje jim je bilo hojevati ondi okrog in vsaj v duhu uživati zorne čase mladosti.

Ni čuda, da so na takih potih zašli tudi na vaški pašnik. Bil je še nekdanji pašnik, toda mnogo drugačen. Pa kaj bi ne bil, saj je bilo že dosti čez petdeset let, odkar je Dolšakov študent zadnjikat pasel na njem.

Kako življenje je bilo tedaj na tem kosčku rodne zemlje!

Kake slike veselega otroškega življenja so se profesorju porajale v spominu!

„Tu smo igrali to, tam ono igro.“ Vse so vedeli natanko, kakor bi bilo včeraj.

„Lej ga, kakšen hrast! Pa je bil še grm, ko sem tukaj prvič v življenju iz želodove pipe kadil listje. Ej, časi, časi, kako je to minilo!“

Da so se pri tem spomnili na kajenje, to ni bilo nič čudnega. Da se jim je zbudila pri tem slast po smodki, je pri navajenem kadilcu še manj čudno.

Tipajo in preiskujejo suknjo in vse žepe... Pozabili so doma smodke. Oj pajk zeleni — pa so jih res pozabili!

Kako je bilo gospodu profesorju v tem trenutku bridko pri duši! Marsikateri pravcati kadilec je rajši tri dni brez jedi in pijače, kot pa en dan brez tobaka. Bog ve, ali ima riba, ki jo potegneš s trnkom iz potoka, večje poželjenje po vodi, ali tobakar brez tobaka po tobaku.

Kaj so hoteli gospod profesor? Domu se vrniti je bilo prezgodaj. Brez kajenja čakati do večera pa spet predolgo. Oj, to je bila sreča, da je v bližini sosedov Gregec pasel svojo drobnico. „Ta pojde po smodke!“ so rekli profesor — „saj mlada kri rada poskoči.“

Kar proti njemu so jo mahnili, pa tudi dvojččo so že prej poiskali, pa so jo Gregcu pokazali in mu razodeli, da jo lahko zasluži, ako skoči domov in prinese kadiva.

Pa ga ni bilo glavača lahko spraviti od črede. Bil je natančen pastir, zato se je bal, da bi mu ne ušla med tem časom drobnica kam v škodo.

„Nič se ne boj, bom že jaz popazil med tem“, so zatrjevali profesor.

„Ne boj se, ne boj! Če sem v šoli krotil do sedemdeset poskočinov, pa teh dvajset živalic ne bi? Le pojdi brez skrbi!“

Kakor zajec jo je pobrisal Gregec navzdol proti vasi. Oven in ovce so pogledale za njim. Kakor konj precej čuti, če ni gospodarjeva roka pri vajetih, tako je tudi čreda takoj spoznala, da ni pravega pri nji. Jela se je gibati prosteje in razgubljati po grmovju. Mnogo truda je prizadevalo to gospodu profesorju. To so jih zavračali in zganjali med grmovjem! Oven se jim je celo zakadil v hrbet, ko so pehali nagajivo ovčad v red. Skoro podrl jih ... Pa zapiši debeloglavca v razredno knjigo, če kaj pomaga. Ali pa ga izključi, pojde pa ves „razred“ za njim ...

Sreča, da je bil kmalu Gregec nazaj! In pa, da gospoda profesorja nihče ni videl v tistih pastirskih zadregah! Sram bi bilo gospoda pred malim pastirkom, ker so mu prej tako trdno zagotavljali, da se lahko brez skrbi zanese nanje.

Ravno dobro je bila čreda spet v redu, kar se prikaže Gregec izza roba. Veselo so se ozirali profesor proti njemu. Rešeni bodo mučne službe, oddahnili se bodo in brezskrbno spuščali tobakove dime pod oblake.

Še eno dvojajočo so poiskali, pa so obe stisnili Gregcu v roko, ko jim je izročil smodke.

Veselja je poskakoval Gregec, da ste mu dvojajči kar cvenketali v hlačnem žepu. Profesor so jo pa urezali naprej in premišljevali: „Lej, za profesorja si bil dober; za pastirja pa za — nič. Mladino si znal krotiti, drobnico zna Gregec bolje. Kar si bil ti v šoli, je Gregec na paši. Vsakemu stanu pristojna čast!“

F. G.

Andrejček v mestu.

Nikdar še ni Šimnov Andrejček tako težko pričakoval godu sv. Mihela, kakor letos. Večkrat je moral zbrati vso svojo računsko učenost, da je izračunil na prste, koliko dni je še do tistega dne.

Andrejče je imel pa za to tudi važen vzrok. Kar za kratek čas on ni računal in prešteval trioglatih ajdovih zrn po pratiki. Oče so mu namreč obljubili, da